

Gimnazistų balsas

VEIVERIŲ TOMO ŽILINSKO GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS 2018 M.GRUODIS Nr. 2.

Koks originaliausias mokinių pasiaiškinimas neatlikus namų darbų?

Paties originaliausio nepamenu (gal ir nebuvo), o pasiteisinimų būta įvairių – nuo dingusios elektros (elektra kažkodėl dingdavo dažnokai) iki šuns sugrauzto rašiklio.

Plačiau interviu su L. Jurkšaitė, E. Maksvytiene ir V. Sakalavičiene skaitykite 2-3 psl.

Naujų mokinių atsiliepimai apie gimnaziją 3 psl.

Mokiniai gamina žvakes

Daugiau akimirų iš mokyklos renginių 6 – 7 psl.

Kalėdinis laikraštis

Apie kalėdinį karnavalą 5 psl.

Ars poetica

Mokinių kūrybos kampelis 4 psl.

Geriausi iš geriausių

Tarptautinės Mokytojų dienos proga sveikinimus ir padėkos raštus gavo ir trys mūsų gimnazijos mokytojos. Direktorius pavaduotoja ugdymui Loreta Jurkšaitė ir Evita Maksvytienė - Prienų rajono savivaldybės mero padėkas, Vilma Sakalavičienė - Švietimo skyriaus vedėjo padėkos raštą.

Pokalbis su direktoriaus pavaduotoja ugdymui Loreta Jurkšaitė

Ar tai buvo jūsų profesija nuo vaikystės?

Būti mokytoja nebuvo mano vaikystės svajonė, tačiau pradėjusi dirbti šioje mokykloje supratau, kad man šis darbas patinka, ir niekada nesigailėjau dėl savo pasirinkimo.

Papasakokite linksmiausią (įsimintiniausią) nuotyki iš mokyklos gyvenimo.

Daugiausia linksmų istorijų nutikdavo su auklėjamąja klase. Pirmieji mano auklėtiniai buvo labai išradingi ir dažnai mane nustebindavo savo išmone (gerąja prasme). Prisimenu, kaip vieną balandžio pirmąją manęs kabinete laukė siurprizas. Lipnia juosta kėdės buvo priklijuotos prie suolų, o visame kabinete nuo lubų iki grindų buvo „numegztas“ voratinklis iš tualetinio popieriaus. Vaizdas buvo įspūdingas, darbo mokiniai įdėjo daug, kiek žinau, man išėjus iš mokyklos plušėjo iki vėlyvo vakaro ir panašu, kad išpirko visą tualetinį popierių Veiveriuose (tada dar buvo viena parduotuvė).

Koks originaliausias mokinių pasiaiškinimas neatlikus namų darbų?

Paties originaliausio nepamenu (gal ir nebuvo), o pasiteisinimų būta įvairių – nuo dingusios elektros (elektra kažkodėl dingdavo dažnokai) iki šuns sugrauzto rašiklio.

Ką palinkėtumėte gimnazijos bendruomenei šv. Kalėdų proga?

Kasdienėje rutinoje palinkėčiau pabandyti tiesiog sustoti, įkvėpti, pajauti, nurimti... Nejučia nusišypsoti: kokia akimirka žavi! Argi ne tai didžiausias stebuklas?

Šv. Kalėdų proga linkėčiau kantrybės nebaigtiems darbams užbaigti, kūrybinio impulso naujiems pradėti, stiprios sveikatos ir džiugios šventinės nuotaikos. Sugalvoti norą nepakanka. Dar reikia valios ir pastangų, ir tikėjimo, kad viskas pavyks. Taip gimsta stebuklai!

Interviu su anglų kalbos mokytoja Evita Maksvytienė

Ar tai buvo jūsų profesija nuo vaikystės?

Taip. Vaikystėje visus mokiau, žaidžiau „mokyklą.“

Koks originaliausias mokinių pasiaiškinimas neatlikus namų darbų?

Mano diennas neveikia, šuo rašiklį sukramtė, nesupratau, kaip daryti.

Ką palinkėtumėte gimnazijos bendruomenei šv. Kalėdų proga?

Gimnazijos bendruomenei palinkėčiau susikaupimo, darnos.

Nuotrauka iš Prienų ir Birštono laikraščio, naujienų portalo „Krašto vitrina“

Interviu su pradinių klasių mokytoja Vilma Sakalavičiene

Ar tai buvo jūsų profesija nuo vaikystės?

Būdama maža žaidžiau su lėlėmis. Tuomet ir gimė mokyklos idėja. Susodindavau lėles į suolus, padalindavau knygas ir sąsiuvinius ir už lėles rašydavau. Kartais mokytoja būdavau aš, o kartais - vyresnė sesė. Todėl taip, tai vaikystės svajonė, kuri išsipildė.

Papasakokite linksmiausią nuotykį iš mokyklos gyvenimo

Daugiausia juokų buvo klasėje, kada ieškojau žirklių. Nors žirkles laikiau rankoje, bet bėgiojau po visą klasę. Vaikai leipo iš juoko, o aš vis kartoju: „Atiduokite žirkles!“ Smagu ir linksmu buvo tuomet, kai per Kalėdas vaidinau klouną. Juokiausi ir linksminausi iš širdies, nes su personažo rūbais manęs niekas nepažino, o aš visai kvailiojau ir krėčiau išdaigas.

Koks originaliausias mokinių pasiaiškinimas neatlikus namų darbų?

Originaliausias, kai mokinys stovi, trauko pečiaus ir į visus klausimus apie namų darbus atsako vienu žodžiu: „Nežinau“.

Ką palinkėtumėte gimnazijos bendruomenei šv. Kalėdų proga?

Šv. Kalėdų proga gimnazijos bendruomenei palinkėti noriu draugiškumo, atvirumo, draugų, o ne priešų. Linkiu, jog kiekvienas savo širdyje atrastų trupinėlį džiaugsmo, gerumo ir meilės kitiems.

Dėkojame. Linkime gerų švenčių.

Trūksta tik tavęs...

- Kiek sveria snaigė? - paklausė zylė balandžio.

- Mažiau už nieką, - atsakė pastarasis.

Tada zylė ėmė pasakoti:

- Man besiilsint ant pušies šakos, pradėjo snigti. Tarsi sapne lengvutės snaigės tyliai ir švelniai gulė ant žemės. Neturėjau ką veikti, tad ėmiau skaičiuoti snaiges, besileidžiančias ant mano šakos. Suskaičiavau 3 751 952. Kai nukrito 3 751 953-oji snaigė, sverianti mažiau už nieką, kaip tu sakei, šaka nulūžo...

Tai tarusi, zylė purptelėjo ir nuskrido. Balandis, kuris dar Nojaus laikais buvo pagarsėjęs kaip taikos nešėjas, giliai susimąstė, o po to pats sau tarė: „Galbūt ir tam, kad visas pasaulis staiga pražystų taika, tetrūksta vieno žmogaus? Galbūt trūksta tik tavęs...“

Dennis Linn. Kodėl ieškome gyvenimo tikslo.

I trimestrą labai gerai baigė

1. Viktorija Kubiliūtė, 5 kl.
2. Rimgailė Maksvytytė, 1g kl.

SVEIKINAME VIKTORIJĄ IR RIMGAILĘ!

Naujos mokinės džiaugiasi gimnazija

Pirmą kartą tapau naujoke, tad, prisipažinsiu, nelaukiau pirmos dienos mokykloje. Po kelių dienų supratau, kad veltui nerimavau, labai greitai pripratau prie naujos aplinkos, draugų, mokytojų. Džiaugiuisi savo klase, žaviuosi jos vieningumu. Klasės draugai labai draugiški, šiltai priėmė, neatstūmė. Čia vyksta nepaprastai daug įvairių renginių, veiklų. Mokykloje Kaune to nebuvo. Esu laiminga, kad turiu galimybę prisidėti prie bendros klasės veiklos. Taip pat šioje mokykloje esu patenkinta mokytojais, pasižyminčiais šiltu bendravimu, supratingumu, kiekvieną pamoką esu motyvuota mokytis.

Akvilė Andriušytė, IIIg kl.

Mano jspūdžiai, pradėjus lankyti Veiverių Tomo Žilinsko gimnaziją, be galo geri ir įdomūs. Šioje mokykloje vyksta įvairiausios veiklos vaikams: tautiniai šokiai, teniso, skautų ir vairavimo būreliai. Be to, mane nustebino gimnazijoje dirbantys profesionalūs ir turintys didelę patirtį mokytojai, kurie pasižymi šiltu bendravimu su mokiniais, supratingumu įvairiausiose situacijose. Mokytojai gerai aiškina, stengiasi išmokyti kiekvieną mokinį.

Kamilė Andriušytė, IIIg kl.

O snaigės vis šoka ir šoka... Namai, žmonės, gatvės paskendo užburiančio grožio snaigių pataluose. O snaigės vis sukasi tarsį Dega balerinos. Jos tau dovanoja šoki be atlygio, ne dėl aploдимmentų, o vien už tai, kad eini gatve... Tai pats nuostabiausias žiemos šokis: jis gimsta tavo širdyje.

Ars poetica

Žiema

Pasiilgstu to garso,
Kai sniegas po batais traška,
Kai vaikai rašo laiškus
Kalėdų Seneliui į paštą.

Kai baltas sniegas kris
Iš peleninio dangaus,
Debesys mažom dovanom
Rudeniņę žemę nukraus.

Tarsi žvaigždės danguj
Įsižiebs mieste lemputės
Ir kiekvieno namuose
Bus išpuoštos eglutės.

Šalna išpieš langus,
Medžių papuoš šakas,
Kvies kiekvieną žmogų
Pasitikti žiemos šventes.

Augustė Januškevičiūtė, 1g kl.

Žiemos šokis

Ar matei kada snaiges,
Šokančias ore per naktį,
Kaip jos sukasi ratu,
Merkia viena kitai akį?

Be sūpynių supasi danguj
Milijonai kelrodžių žvaigždžių,
O mėnulis geltonasis
Juokiasi iš jų.

Medžiai ritmingai siūbuoja
Su žvarbiu šiaurės vėju,
Apsuptas nakties šokėjas
Baltų žiemos fėjų.

Augustė Januškevičiūtė, 1g kl.

Šalis mano Lietuva,
Ji garsi savo kalba,
Turtinga ir skambi,
Visiems labai graži.

Kad mylėtumėm mes ją,
Moko mūsų mokytoja
Ir skaityti, ir rašyti,
Nosines kur prikabinti.

Aiškina ji mums kasdieną:
Pasiimkit knygą vieną
Ir skaitykit atidžiai,
Kol nutils kieme gaidžiai.

Jei neteisingi žodžiai šių eilių,
Tada jau pasakyti nieko neturiu.

Nojus Lapienis, 7A kl.

Gimnazistai ruošiasi kalėdinei vakaronei

Kalėdinio karnavalo organizavimas tradiciškai teko IIIg klasės gimnazistams. Sunkiausia buvo nutarti, kokia idėja galėtų būti linksmiausia ir originaliausia, juk kasmet pasikartojanti programa originalumu netviska ir įdomumo nesuteikia. Norisi šventę organizuoti kitaip, „išspausti maksimumą“. Todėl savo idėją realizuosime naudodami video medžiagą. Nusprendėme, jog puiki mintis būtų sukurti savo klasės televizijos kanalą, kuriame atsirastų įvairios nuotaikingos TV laidos. Gruodžio 21-ąją karnavale išvysime šias mokinių pasirinktas laidų parodijas:

- „Muzikinės kaukės“ projektas (5 kl.)
- „Labanakt vaikučiams“ (6 kl.)
- „Du balsai-viena širdis“ (7A kl.)
- „KK2“ laida (7B kl.)
- „Legendinės legendos“ (8 kl.)
- Muzikinis projektas „Lietuvos balsas“ (I g kl.)
- „Sveikinimų koncertas“ (II g kl.)
- LRT laida „Klausimėlis“ (IV g kl.)

Mokytojų taip pat nepamiršome. Jų užduotis, kad ir kaip ironiškai atrodytų, vesti „Žinias“. O laidų intervaluose - mūsų parengtos reklamos. Taip pat visų laukia kalėdinė pasaka. Tikimės, jog mūsų programa „ELEVEN TV“ paliks įsimintinų akimirų visiems šventės dalyviams.

Inga Bekerytė, IIIg klasė

Mokiniai laukia Kalėdų

Labiausiai laikiu Kalėdų dėl to, kad bus atostogos ir galėsiu suorganizuoti draugių susitikimą. Mes gaminsim zefyrus ir gersim karštą šokoladą.

Rugilė, 8 kl.

Kalėdų laikiu dėl jaukios atmosferos, tada visi būna draugiški ir malonūs. Mes su mama kepame sausainius, darome imbierinius namelius, padedame mažajam broliui rašyti laiškėlį Kalėdų Seneliui. Tikiuosi, kad bus sniego, todėl galėsime žaisti sniego karą.

Viktorija, 8 kl.

Aš laikiu Kalėdų, nes tai svarbiausia metų šventė. Visi giminės susirenka kartu ir jų šypsenų nuoširdumas man suteikia neapsakomą džiaugsmą.

Kamilė, 8 kl.

Prieš Kalėdas būna labai geras kalėdinis jausmas ir tas jausmas suteikia Kalėdoms ypatingo jaukumo ir žavesio. Dovanų nelaukiu, nes jau pačios Kalėdos yra kaip geriausia dovana.

Jomantas, I g kl.

Per Kalėdas namie puošu eglutę, bet labiausiai stengsiuosi namus papuošti šypseną. Savo draugams noriu palinkėti kalėdinio džiugesio.

Rimgailė, I g kl.

Laukiu Kalėdų, nes tai šventė, kai susirenka visa mano šeima. Savo draugams palinkėčiau pajusti Kalėdų dvasią ir ją skleisti.

Augustė, I g kl.

Laukiu siurprizų. Tada galėsiu išsiaiškinti, kiek žmonių mane gerai pažįsta ir kiek meilės bei pastangų į dovanėles įdėjo. Savo draugams linkėčiau per šventes išeiti iš savo kambario, nebijoti apkabinti tėvų, brolių, sesių, paklausti, kaip jie gyvena.

Ūla, I g kl.

Gimnazijos renginiai, išvykos

Tik keletas akimirų...

Just. Marcinkevičiaus kūrybos skaitymai poeto gimtinėje

III g klasės pažintinė ekskursija „Didingas Vilniaus barokas“

Kroso varžybos „Prieni 2018“

Pradinių klasių kvadrato varžybos

Mergaičių komanda rajoninėse kvadrato varžybose

Informacinio mąstymo konkursas „Bebras“

Lietuvių kalbos ir literatūros respublikinis konkursas „Aš einu...“

IVg klasės mokiniai lankėsi Salomėjos Nėries memorialiniame muziejuje

Mokinių kūrybos konkursas „Prienių krašto vyturiai“

Prienių rajono mokinių štangos spaudimo ir svarsčių kilnojimo varžybos

Baltas pieštukas

Ant rašomojo stalo gulėjo daili medinė dėžutė. Dėžutėje gyveno spalvoti pieštukai. Kokių tik čia nebuvo spalvų ir atspalvių! Vieni pieštukai buvo dažniau naudojami ir mėgstami – ir tuo labai puikavosi, nors buvo trumpučiai ir apsitrynę. Kitus berniukas imdavo rečiau, bet ir šie galėjo pasididžiuoti prieš vieną vienintelį dar niekad nenaudotą pieštuką – baltąjį. Jis tūnojo pačiame dėžutės kampe.

„Tikriausiai aš esu klaida. Net jei manimi kas brauktų per baltą lapą – neliktų nė žymės. Kam mane iš viso čia laiko? Kad kiti galėtų juoktis ir tyčiotis?“ – nuo tokių minčių jo baltas veidelis dar labiau išblykšdavo, o jis pats dar labiau susigūždavo, kad tik neatkreiptų į save dėmesio. Tuo tarpu dėžutėje nuolat virė kalbos:

- Vakar berniukas piešė žaliuojančią vasaros pievą ir medžius. Sodrus žalias piešinys net padvelkė gaiva, kai manimi nuspalvino visą lapą, - gyrėsi žalias pieštukas.

- Kokia gi pieva be gėlių? Nei bitutė atskristų, nei drugelis, - viena per kitą klegėjo raudona, rožinė, oranžinė spalvos.

- O kurgi paukštis galėtų skristi ir kur žuvys gyventų, jei ne aš? – didžiavosi mėlynoji. – Be vandens ir pieva nuvystų.

- Ką jūs čia kalbat? Nė vienos jūsų neprireiktų, jei saulė danguje nustotų švietusi, - kaip kirviu nukirto geltonoji spalva. – Būtų amžina tamsa ir jus visi pamirštų. Aš čia svarbiausia!

Panašų ginčą pridėjęs ausį prie dangtelio galėjai išgirsti kiekvieną vakarą, kai baigęs piešti ir uždaręs dėžutę berniukas eidavo miegoti. Baltojo pieštuko širdelė liejosi baltu krauju, o per blyškų veidelį riedėjo baltutėlės lyg snaigės ašaros.

Pieštukai ginčijosi tik tarpusavyje. Dėžutėje buvo dar dvi būtybės, nuo kurių labai daug kas priklausė pieštukų gyvenime, todėl šie kaip įmanydami stengėsi joms prisigerinti. Tai buvo trintukas ir drožtukas. Piktdžiugiškas trintukas nuolat erzindavo ir grasinosi ištrinsiąs kokią nors jam nepatinkančią spalvą. O drožtukas buvo tiesiog dėžutės karalius. Pieštukai žemindamiesi visai jam meiliko, kad kuo daugiau juos nudrožtų. Juk nuo to priklausė jų sėkmė!

Toks tatau ribotas, įtampos ir tuštybės pilnas buvo pieštukų gyvenimas. Ir būtų gal dar daugel metų niekas nepakitę, jei ne vienas netikėtai įvykis.

Vieną Kalėdų vakarą berniukas kaip visuomet sėdo prie stalo piešti. Pieštukai sujudo subruzdavo verždamiesi į paviršių ir kreivais žvilgsniais vienas į kitą šnairuodami. Berniukas nuvožė dangtelį, ir jo maži pirštukai ėmė naršyti po visą dėžutę, tarsi kažko ieškodami. Visi net aiktėlėjo, tarp pirštukų atsidūrė baltasis pieštukas. Iš pradžių spalvos prunkštė, svaidė pajuokos žodelius, o baltas pieštukas net išsigando. Berniukas išitraukė didžiulį tamsiai mėlyną popieriaus lapą ir pradėjo jame piešti sniegą. Kaip stipriai daužėsi pieštuko širdelė. Atrodė, kad pirštukai ir pieštukas - dviejų susikibusių šokėjų pora, grakščiai šokanti ant tamsiojo lapo skambant „Mėnesienos sonatai“. Berniukas tą vakarą nebeėmė jokios kitos spalvos.

Jis piešė vieninteliu baltuoju pieštuku. Greitai lape atsirado apsnigtas kaimas su mažute trobele apšarmojusiais langais, šerkšnu papuošti medžiai, lygiu žiemos keliu lekiantis baltas žirgas. Danguje švelnią šviesą skleidė mėnesiena, paslaptimi apgobdama apsnigtus laukus. Kai berniukas dar kartą padrožė pieštuką, atsivėrė slapčiausia jo šerdies- širdies kertelė, ir jis visas ėmė tviskėti. Juo nupieštos žvaigždės sutvisko nežemiška šviesa. Visos spalvos nuščiavo, nuleido galvas ir susižavėjusios stebėjo šią permainą. Kai berniukui baigus piešti stebuklą kupiną Kalėdų naktį pieštukas sugrįžo į dėžutę, visos jos prasiskyrė ir, rodydamos didžiausią pagarbą, davė jam kelią. Nuo to laiko dėžutėje niekada nebesigirdėjo tuščių pagyrų nei puikavimosi, baigėsi beprasmiškai ginčai. Visi jos gyventojai gyveno švelniai palytėti šviesos.

Redaktorė Aušra Vrubliauskienė

**Korespondentės: Gerda Meškinytė,
Augustė Januškevičiūtė, Monika
Vasiliauskaitė**

Maketuotoja Deimantė Šadagytė